

FEBRUARY 24, 2005

JON WEBER - Simple

Complex

Sitä tulee miltei hulluksi ilosta, kun tapaa hyvän levyn artistilta, jota ei ole tullut aikaisemmin edes havainneeksi. Jon Weber on kai käynyt Helsingissä, koskapa hän on ollut Tallinnan Jazzkaarin vakioesiintyjä vuosia, soittaen lähinnä ystävämme Toivo Untin kanssa. Jos hän tulee taas, niin kannattaa käydä kuulemassa.

43-vuotias Weber aloitti pianonsoiton ihmelapsena heti, kun pääsi pystyyn, ja 6-vuotiaana hän osasi soittaa ulkoa kaikki isänsä levyt, yli 2000 sävelmää. Sitemmin tie vei Chicagon parhaisiin ravintoloihin lounge-pianistiksi, ja hän tunkeutui innokkaasti jammailemaan sekä diximuuusikkoiden, että Von Freemanin seuruen kanssa. Enismmäinen levy tuli markkinoille 1993.

Tämän levyn hän on säveltänyt itse kokonaan ja on saanut mukaan soittamaan ison joukon nykyjazzin jättilaisia. Levyn ideat liikkuvat laajalti keskittien nykyjazzin alueella, vain silkkä free puuttuu. Weber vaikuttaa jonkinlaiselta jazzin Kip Hanrahanilta, sillä joka toisessa kappaleessa on mukana etnistä vaikutelmaa eri maanosista. Parasta on, että hän on osannut sovittaa vierailijat saumattomasti musiikkiin. "Amerikkalaisimmalta" vaikuttaa argentiinalainen Diego Urcola "Kind of Blue"-tyylisellä soitollaan, mutta myös Roy Hargrove soittaa erittäin kauniin dueton isännän kanssa. Oboisti Paul McCandless lataa Oregon/ Lähi-itä suunnan vaikutteita, ja Intiasta tulee tablan soittaja Kalman Pathak, joka saa seurakseen laulajat Kurt Ellingin ja Alicia Reneen. Kuubaa parhaimmillaan edustaa timbales-soolonkin soittava Ruben Alvarez. Nämä kaikki siis esiintyvät yhdellä kappaleella kukin, toisella kappaleella taas eivät.

2ndCenturyJazz

Records

Perussekstetti

soittaa siis nämä toiset piisit, ja tunnelman lataa Gary Burton. Hänen vibrafoninsa on äänitetty pienemmällä kaiulla ja vibraatolla kuin 60-luvun tuotanto, ja katso: soitto kuulostaa Mike Mainierin "Steps Ahead"-kokonpanon fuusiojazzilta. Tenoristi Eric Alexander on paljon käytetty sessionisti, Suomessakin tavattu, joka lisää vaikutelmaa soittaen kuin nuori Mike Brecker, eikä Diego Urcolan tyyli paljon eroa Randy Breckerin soitosta.

Jon Weber on pianistina hyvin taitava ja tyyli on jossain Herbie Hancockin ja Keith Jarrettin väliltä. Hän lienee myös kohtalaisen vaatimaton, sillä hän soittaa omalla levyllään suhteellisen vähän ja lyhyitä sooloja. Useimmat sävellykset ja sovitukset ovat miellyttäviä mutta tarpeeksi koukkuisia, ja koko levy pohjaa oikeaan jatsisvengin. Rumpali Mark Walker soittaa vahvasti, basisteina vierailivat huiput Avishai Cohen, Peter Washington ja N-HØP.

Tämä on hyvä levy, jonka ostamalla saa siis viileen joukon nykyjazzin huippusolisteja hyvän musiikin keskellä. Levykuoren tiedot vain ovat muuten hyvät, mutta en löytänyt kaupanumeroa, joten täytynee kääntyä nettiosoiteen puoleen. Nämä kotisivut kyllä ovat hyvät.

Olli E.

